Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 126. Четверъ 6 (18) Червня 1891. Рôкъ I.

Рада державна.

Дебата буджетова.

Въ палатѣ пословъ розпочалась вчера дебата буджетова, а хôдъ еи подаємо тутъ пôсля телеграфичныхъ справоздань. Закимъ приступлено до дебаты, предложивъ міністеръ финансôвъ проєктъ закона о продовженю провізоріи буджетовои ажь до кôнця липня. Міністеръ краевои обороны вôдповѣвъ на интерпеляцію пос. Гайльсберґа и сказавъ, що скоро лишь дôставъ вѣсть о ексцесахъ вояковъ на дворци зелѣзницѣ въ Бруку, завôзвавъ дотычну команду корпусну, щобы перевела судове слѣдство. Управа войскова бажає щиро, щобы людность цивильна и войскова жила зъ собою въ якъ найбôльшôй згодѣ.

Палата приступила вôдтакъ до загальнои дебаты надъ прелімінаремъ войсковымъ. До голосу за буджетомъ записали ся послы: Яворскій, Менґеръ, Шуклье, кн. Кароль Шварценберґъ, Піхлеръ, Щепановскій, Ебенгохъ, Фурніє, Романчукъ, Вурмбрандтъ, Діпавлі, Пленеръ, Пальфі и Мадейскій; противъ буджету: Ґреґръ, Чіяні, Гофманъ-Веллєнгофъ, Кайцль, Ліхтенштайнъ, Жачекъ, Лінбахеръ, Штайнвендеръ, Перія, Герольдъ, Кальтенеґґеръ, Енґель и гр. Кавніцъ.

Першій промовивъ пос. Ґреґръ. Бесѣдникъ заявивъ заразъ на самôмъ початку своеи бесѣды, що не може вдоволити бажаню высказаному въ престольной бесѣдѣ и недотыкати справъ народныхъ и правно-державныхъ, бо справы тѣ суть нервами цѣлого новочасного житя. Не хоче вôнъ критикувати староческои партіи, але зазначує, що та партія черезъ дванацять лѣтъ мала якъ найбôльше довѣріє до правительства, котре майже зовсѣмъ не увзгляднило бажань ческого народу и недодержало даного приреченя. Дальше приступивъ вôнъ до характеристики своеи партіи и сказавъ: „Коли хто хоче насъ зрозумѣти и судити, мусить насъ насамперѣдъ зпознати Мы передовсѣмъ партія народна, боремо ся о добро народнє. Позбавити ческій народъ здобуткôвъ народныхъ значить тôлько, що вычеркнути его зъ ряду народôвъ. Сто лѣтъ тому назадъ знайшла въ высокихъ кругахъ приступъ гадка, що Австрія єсть нѣмецкою державою. Та ґерманізаційна гадка єсть найбôльшимъ ворогомъ Австріи." Партія Молодочехôвъ — казавъ дальше бесѣдникъ — готова пôдпирати кожду партію, котра має на оцѣ народнѣ идеалы. Народъ ческій буде завсѣгды вести борбу противъ нѣмецкои лѣвицѣ, котра пôдпирає угоду уважаючи еи за средство до запанованя. Молодоческа партія єсть безусловно автономічна и стоить непохитно при ческôмъ правѣ державнôмъ; єсть она партією, котра любить свободу, але не на ладъ нѣмецкого лібералізму, котрый лишь дискредитує ліберальныхъ Нѣмцѣвъ. Дальше выступавъ бесѣдникъ въ оборонѣ своеи партіи передъ закидомъ, мовъ бы то она была небезпечна для державы и доходила ажь до крайности. Заявивши вôдтакъ, що молодоческа партія бажає сповненя задачь, заповѣдженыхъ въ престольнôй бесѣдѣ, звернувъ ся Ґреґръ до Полякôвъ и ставъ ихъ напоминати, щобы они не лучили ся зъ Нѣмцями та додавъ, що коли бы справа ческа не була въ Чехахъ въ правнôй формѣ залагоджена, то мусѣла бы рости дальше и що разъ бôльше ширити песимізмъ. Молодоческа партія — казавъ Ґреґръ — боре ся въ имя быту ческого народу. Єсть то не лишь постулятомъ партійнымъ, але справою народу и цѣлои державы.

Въ промовѣ своôй до Полякôвъ, сказавъ Ґреґръ: Не заключайте союза зъ лібералами, противъ ческого народу, котрый єсть вашимъ побратимомъ, а котрый подѣлявъ завсѣгды вашѣ надѣѣ, вашѣ идеалы и стремленя. Памятайте панове о судьбѣ своихъ братôвъ въ Прусахъ. Народно-нѣмецкій шовінізмъ не буде мôгъ и тутъ стерпѣти рôвноуправненого союзника иншои народности. Памятайте на пословицю: „Якъ свѣтъ свѣтомъ, не буде Полякъ Нѣмцеви братомъ".

Другій зъ черги промавлявъ пос. Яворскій за буджетомъ. Бесѣдникъ зазначивъ насамперѣдъ становище кола польского супротивъ правительства и другихъ партій парляментарныхъ та супротивъ престольнои бесѣды. Вôдтакъ зазначивъ, що нема въ теперѣшнôй палатѣ анѣ однои партіи, котрои проґрамою була бы опозиція, нема такожь анѣ однои, котра бы була правительственною. Опôсля обговорювавъ бесѣдникъ економічну часть престольнои бесѣды, и яко бажаня Галичины, поднѣсъ розширенє краевои автономіи, економічне пôднесенє занедбаного краю и справедливу реформу податкôвъ. Передовсѣмъ же домагавъ ся бесѣдникъ пôльги для дрôбныхъ властителѣвъ землѣ, реформы судовництва, а то не лишь черезъ заведенє новои процедуры карнои, але черезъ орґанізацію судôвництва, примѣрену до нашихъ вôдносинъ. Дальше домагавъ ся бесѣдникъ увзглядненя всѣхъ тыхъ жадань, котрѣ мѣстять ся въ резолюціяхъ, проґрамахъ и ухвалахъ соймовыхъ, а головно реґуляціи рѣкъ.

Дальше заявивъ пос. Яворскій, що Поляки не будуть голосувати за вѣроисповѣднымъ закономъ шкôльнымъ и зазначивъ, що характеристикою теперѣшнои сессіи, будуть, здаєсь, лишь компромісы. Бесѣдникъ, промавляючи дальше, заявивъ, що Поляки будуть охотно пôдпирати всѣхъ тыхъ, котрѣ схотять взаимно и ихъ пôдпирати въ цѣли здѣйствненя ихъ справедливыхъ жадань. Забудемо — казавъ бесѣдникъ — о тôмъ, хто намъ що злого

12

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Мѣжь тымъ Уляна видячи, що творить ся и що еи чекає, выхопила ся имъ и заплакана, збита, скервавлена впала зъ плачемъ до сестриною хаты.

Въ хатѣ Маріи були якъ на бѣду вечерницѣ: кôлька старыхъ бабъ сидѣло при огни, кôлька жѣнокъ пряло спѣваючи, а дѣти скакали по хатѣ. Уляна вôдчинила дверѣ, але уздрѣвши ихъ вернула ся и кликнула тôлько на сестру:

— Маріє — ходи но сюда! — Сама лишила ся въ сѣнехъ. — Сестра схопила ся вôдъ куделѣ пôзнавши еи по голосѣ, за нею выбѣгли всѣ цѣкавѣ бабы, а за ними и чоловѣки; але не вчули, що сестра сестрѣ шепотѣла и на дармо пытали одно другого:

— Чого то она хоче? — Чому не вôйшла въ хату?

Добачуючи въ тôмъ якусь тайну, чоловѣки вернули назадъ до хаты плести постолы и скипати оцѣпки, а оденъ зъ нихъ промовивъ:

— За чимъ то Уляна прибѣгла?

— Щось порадити ся зъ сестрою?

— Оксень вернувъ нинька — чи не вывивъ еи тôлько.

— Ага! додавъ третій — и було бы за що — ой, знаю я щось, знаю.

— Абожь то и мы не знаємъ — вôдповѣли другѣ. Не скрыє ся паньска любовь, якъ кôтъ у коморѣ.

— Не кажѣть, коли не бачили.

— Кобы то не бачили.

— Або що!

— Отъ — лѣпше мовчати!

Тымъ часомъ Уляна въ сѣнехъ зъ плачемъ благала сестру, щобы еи сховала передъ чоловѣкомъ. Думала, що она змилує ся надъ нею та помилилась. Сестра Уляны, Марія, була тожь гарна, а колись навѣть дворка, однакъ зовсѣмъ инша, хоч и не менче красна. И она знала вже, що дѣяло ся, а завидувала сестрѣ, бо мала чоловѣка нездалого, що дививъ ся та кромѣ миски на столѣ не бачивъ въ хатѣ нѣчого; а радабъ була, якъ бы панъ навернувъ ся до неи, бо думала, що допомôгъ бы ѣй до господарства. Приняла отже холодно сестринѣ жалѣ й плачѣ.

— Чоловѣкъ мене побивъ, говорила Уляна — и ще буде бити, якъ зловить. — Впивъ ся въ коршмѣ, присѣкъ ся до мене.

— Ну, то що, вôдказала сестра — або то въ тебе рукъ не ма, щобы ему вôддати.

— Колижь ихъ тôлько.

— А чого-жь они присѣкли ся до тебе? спытала Марія, буцѣмъ то не знає.

— Ахъ! або я знаю!

— Не вжежь ты не знаєшь?

— Ага! — докинула якась старуха хитаючи головою, коли мы знаємо.

— То певно за то, що ты разъ въ разъ до двора ходила?

— Хибажь я ходила, хибажь якъ кличуть до економки, то можна не йти?

Вже то ты все до економки ходишь перебила стара, а прецѣ я тебе на фôльварку не бачу — малô то я тамъ ночей ночувала?

И старѣ бабы стали мѣжь собою балакати, шепотѣти, а Уляна стояла и плакала, ховаючи личко въ конецъ пôмнятои запаски. Наразъ почули зъ ворôтъ голосы Оксеня й Павлюка. Бѣдна Уляна кинула ся по драбинѣ на вышку, а бабы повернули ся до дверей.

— Добрый вечеръ — сказавъ Оксень, що въ тôй хвили переступавъ порôгъ—а не було ту моеи Уляны?

— Була, вôдповѣла живо одна старуха, але пôйшла.

— Коли? давно?

зробивъ. Пôдпираємо правительство, бо есьмо переконанѝ, що правительство приняло нашѝ жаданя до своеи проґрамы. О єго доброй воли не сумнѣваємо ся, але правительство мусить также знайти способы, щобы ту волю въ дѣло перевести. Вѣримо, закôнчивъ бесѣдникъ, що на осѣнной сесіи и въ слѣдуючôмъ буджетѣ дасть намъ правительство доказы того, що нашъ поглядъ бувъ справедливый.

По Яворскимъ промавлявъ пос. Чіяні. Бесѣдникъ згадавъ о замкненю тирольского сойму, коли въ нѣмъ пôднесено справу подѣлу Тиролю а вказуючи на некорчи добрѝ вôдносины въ полудневôй части Тиролю доказувавъ, що найлѣпше буде, коли адміністрація того краю буде подѣлена, чого и вôнъ найбôльше бажає.

Характеристичною була бесѣда пос. Менґера. Бесѣдникъ старавъ ся насамперѣдъ ослабити закиды Ґреґра що до змѣны вôдносинъ нѣмецкихъ лібераловъ до правительства. Вôнъ зазначивъ, що єго партія лишь чекала на ту хвилю, коли бы могла працювати спôльно въ великихъ задачахъ державы. Димісія Дунаєвского и вôдповѣдь на интерпеляцію Пленера довели до тои можности. Звертаючись опôсля до Поляковъ зазначивъ бесѣдникъ, що вôдносины цивілізацiйнѝ зближають Поляковъ до Нѣмцѣвъ и перейшовъ вôдтакъ на теперѣшнѝ вôдносины въ Россіи та зазначивъ, що якъ разъ той гнетъ, якого дôзнають въ Россіи Нѣмцѣ и Поляки єсть причиною того, що нѣмецкѝ ліберали зблизили ся до Поляковъ. Мимо всѣлякихъ контрастовъ — казавъ бесѣдникъ — єсть межи Поляками а Нѣмцями широке поле спôльныхъ интересовъ пôдъ взглядомъ заграничнои політики. Въ тôй Россіи, зъ величезнымъ єи населенємъ и зъ безконечными жерелами доходôвъ, панує нинѣ рухъ, що ширить въ Европѣ неспокôй и стає въ свѣдомôй суперечности зъ европейскою цивілізацією. Рухъ той стоить въ звязи зъ рухомъ реліґійнымъ. Супротивъ всѣлякихъ вѣроисповѣданъ поганьскихъ, супротивъ исламу, заявляє Россія терпимость, а не може лишь стерпѣти протестантôвъ балтійскихъ, Поляковъ католикôвъ и жидовъ. Полякъ посѣдаючій тамъ землю, не може лишити єи въ спадщинѣ найблизшимъ кревнымъ а платить податки накладанѝ россійскимъ правительствомъ пôсля вподобы. Словомъ супротивъ Поляковъ панує въ Россіи найстрашнѣйша борба екстермінацiйна. (Тутъ вôдозвавъ ся бувъ молодоческій посолъ Шіль а Менґеръ сказавъ ему: „Вы тутъ не адвокатъ Россіи!") Бесѣдникъ говоривъ дальше о буджетѣ а особливо обговорювавъ справу податкôвъ и заявивъ именемъ лѣвицѣ, що буде голосувати за буджетомъ.

Въ дальшôй дебатѣ промавляли ще пос. Гофманъ (народовець нѣмецкій) о справѣ соціяльной. Вôнъ доказувавъ, що єго партія стремить до того, щобы теперѣшный парляментъ интересôвъ замѣнити на парляментъ народный. Дальше обговорювавъ вôнъ законъ прасовый и домагавъ ся знесеня стемпля вôдъ ґазетъ, та зменшеня громадамъ тягарôвъ на школьництво. — Пос. Шукле говоривъ о жаданяхъ Словенцѣвъ. — Пос. Кальтенеґґеръ (селянинъ) домагавъ ся полѣпшеня економѣчныхъ вôдносинъ селяньства, доказувавъ, що шестилѣтный обовязокъ школьный єсть для селянъ великимъ тягаромъ и наконець домагавъ ся заведеня назадъ рôзокъ въ школахъ. На тôмъ перервано дебату.

Пôдъ конець засѣданя домагали ся послы Барвѣньскій и Яворскій, щобы селянамъ въ Галичинѣ, що тамтого тыждня потерпѣли вôдъ граду и бурѣ, дарувати податокъ ґрунтовый. На жаданє посла Барвѣньского, признала палата се внесенє наглымъ.—Слѣдуюче засѣданє назначено на нинѣ.

Переглядъ політичный.

Вчерашну бесѣду пос. Яворского обговорює праса вѣденьска досыть симпатично и уважає єи загально за выразне заповѣджене зближеня Поляковъ до лѣвицѣ.

Зачувати, що хорватскѝ послы хотять выступити зъ клюбу Гогенварта и разомъ зъ Словенцями утворити окремый клюбъ полудневославяньскій.

Пôсля *Nar. List-ôвъ* має міністеръ справедливости ще сеи сесіи парляментарнои предложити свôй проєктъ закона карного.

На приказъ цѣсарскій усунено онегды православного митрополита въ Дольной Тузли въ Боснѣ, Діонисія, зъ єго посады за то, що допускавъ ся сімоніи. Адміністрацію епархіи повѣрено архімандритѣ Симичеви зъ Тавны.

Hamb. Nachr. помѣстили цѣкавый артикулъ о вôдносинахъ Нѣмеччины до Россіи, котрый, якъ загально припускають, выйшовъ зъ пôдъ пера кн. Бісмарка, котрый певно зô всѣхъ людей знає найлѣпше найновѣйшу історію. Въ артикулѣ тôмъ сказано, що ще кн. Горчаковъ хотѣвъ царя Александра II. пôдбунтувати противъ Нѣмеччины, але то ему не удало ся. Вôдносины ажь тогды погоршили ся, коли Россія запытала Нѣмеччину, чи она на случай австро-россійской войны позôстала бы неутральною. Нѣмеччина вôдповѣла, що нѣ, и тогды звернулась россійска дипльоматія до Австріи та розпочала переговоры, наслѣдкомъ котрыхъ було то, що Россія згодилась на вôдступлене Австріи Босны и Герцеґовины. Вôдъ того отже часу має датуватись ненависть Россіи до Нѣмеччины.

Зъ Петербурга доносять, що приѣздъ царицѣ зъ Криму наступить ажь за кôлька тыжднѣвъ а зъ нею приѣдуть єи донька вел. княж. Ксенія и вел. кн. Юрій, Мих. Николаєвичь и Александеръ Михайловичь. Въ кругахъ дворскихъ говорять, що заразъ по скôнченю жалобы дворскои будуть офіціяльно оголошенѝ заручины вел. княж. Ксеніи зъ вел. кн. Александромъ Михайловичемъ. Царевичь переѣде дня 21 липня черезъ сибірско-европейску границю и возьме вôдтакъ участь въ торжествѣ 300-лѣтного ювилею уральскихъ козакôвъ, дня 31 липня приѣде до Москвы, а 3 серпня стане въ Петербурзѣ.

Новинки.

— **Громадѣ Майданъ горѣшный** повѣта надвôрняньского удѣливъ С. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 100 зл. запомоги на будову школы.

— **Деканомъ** выдѣлу правничого на львôвскôмъ унiверситетѣ выбрано на рôкъ 1891/2 дра Александра Яновича.

— **Справы особисти.** Дръ Гошардъ, членъ Выдѣлу краєвого выѣхавъ на мѣсяць до Карльсбаду. — Краєвый инспекторъ п. Ст. Ольшевскій обходивъ сими днями 40-лѣтный ювилей учительскій.

— **Въ стрыйскôмъ Касинѣ Рускôмъ** вôдбуде ся дня 28 с. м. концертъ „Львôвского Бояна", по котрôмъ наступлять танцѣ и забавы. Проґрама концерту буде сими днями оповѣщена. Коли погода буде сприяти, то слѣдуючого дня вôдбуде ся раннымъ поѣздомъ зелѣзницѣ Стрый-Мукачѣвъ спôльна прогулька до Кінь-Сольвы (Скотарского) першои стацiи за Бескидомъ. Ся сторона належить до найкрасшои части нашихъ гôръ, повна прегарныхъ красвидôвъ, тунелѣвъ и віядуктôвъ и тому можна сподѣвати ся, що знайде ся богато участникôвъ прогульки, радыхъ въ веселôмъ товариствѣ оглянути сѝ стороны. Выдѣлъ Касина Руского въ Стрыю не розсылає окремыхъ запрошень, бо уважає вже само оголошенє въ часописяхъ за запрошенє.

— **Вечерокъ вокально-музыкально-декляманцiйный** зъ забавою и танцями устроюють бучацкѝ Русины дня 26 с. м. въ сали Рады повѣтовои въ Бучачи. На вечерку тôмъ буде спѣвати хоръ мѣщаньскій пôдъ проводомъ учителя п. Василя Гнаткова, котрый вже вôдъ року працювавъ неутомимо надъ выобразованємъ сего хору а дня 7 с. м. продукувавъ ся зъ нимъ въ Чортковѣ, де хоръ бучацкій удостоивъ ся повного признаня. Сподѣватись треба, що вся интеліґенція зъ Бучача и цѣлои околицѣ поспѣшить радо на сей вечерокъ.

— **Выдѣлъ руско-мѣщаньскои читальнѣ въ Снятинѣ** подає до вѣдомости, що дня 22 н. ст. червня т. є. другого дня Зеленыхъ святъ вôдбуде ся въ Сняти-

---

— Отъ, тôлько що була, щось зъ сестрою поговорила, та й пôйшла.

— Дѣйстно пôйшла?

— А вжежь дѣйстно! А щожь? що лишь выйшла подвôремъ на улицю. Хрестъ святый, що пôйшла. — Або то чого вы єи шукаєте? додала стара стаючи до розмовы пôдперши бороду рукою.

— Отъ, сказавъ Оксень, то наша домашня справа, нехайно, пôйду самъ пошукати єи. Ты, Павлюку, лиши ся тутъ и пильнуй хочь бы до бѣлои днины. Може сховала ся де.

— Не бôй ся, вôдказавъ Павлюкъ, вже я єи не вôдступлю.

— Та ходѣть же зъ нами до хаты, вôдозвала ся сестра Уляны, Марія.

— Нѣ — нѣ, — я тутъ собѣ на приспѣ сяду и попильную.

Зъ тихимъ шепотомъ ввôйшли жѣнки и посѣдали до покиненыхъ кужелѣвъ, але вже не спѣвали. Споро часу уплыло, заки перша спѣвока почала знову выводити сумовиту пѣсню, до котрои приставали мало по малу голосы всѣхъ, зъ разу тихѝ, мовъ бы мимо волѣ вырывали ся зъ придавленои груди.

Горе намъ, горе, якъ косы опадуть:
Шкода вѣнка и косы буде шкода,
Радощѣ згинуть и воля и врода.
Тôлько всмѣхає ся жизнь тобѣ й доля
Доки ты дома, бо потôмъ — неволя.

И цѣла пѣсня була лишень перерôбкою тои одной думки.

IX.

Коли то дѣє ся, выглянувъ Тадѣй на дворъ и на видъ бердычôвскихъ фѣрманокъ, котрыхъ несподѣвавъ ся такъ скоро зъ поворотомъ, прикусивъ губы и наморщивъ чоло.

— То вы вже вернули? запытавъ економа.

— А щожь! годѣ було скорше — вôдповѣвъ панъ Линовскій покручуючи довгѝ вусъ.

— Ну — ну — идѣть же, розпакуйте ся — а опôсля зайдѣть до мене. И зачинивъ дверѣ, бо не мавъ досыть вôдваги розмовити ся зъ нимъ заразъ. Кинувъ собою на канапу и мимохôть спытавъ самого себе на голосъ:

— А що теперь буде?

Ему здавало ся, якъ колибь єго постигло щось страшного. Нѣколи єще не вôдчувъ такъ сильно свого шаленого привязаня, нѣколи не вôдчувъ такъ сильно нѣякого нещастя — якъ теперь. Очи ему чогось заступало, вôнъ то встававъ, то ходивъ и думавъ. А на дворѣ стало якъ разъ темно и холодный, весняный вечеръ заглядавъ черезъ вôкно. Въ хатѣ ставало ему душно, очи чогось на верхъ садило, дрожь переходила по плечохъ и добирала ся студеными пальцями до головы.

Выбѣгъ на городъ, тутъ побачивъ мѣсяць своихъ вечѣрныхъ сходинъ и вернувъ надъ озеро. Тамъ на озаренôмъ єще заходною луною вечѣрнôмъ небѣ пôднимавъ ся дымъ понадъ селомъ.

— Мой розумъ! — сказавъ самъ до себе. — Хибажь стало ся що страшного, щось, чого годѣ було предвидѣти? Вôнъ о нѣчôмъ не знає, ты будешь зъ нею, якъ перше, будешь завсѣгды.

Але коли такъ самъ себе розважавъ, то все таки чувъ, що щось мусѣло стати ся, бо єго взявъ бувъ якійсь страшный неспокôй: чувъ, що вже то само, що єсть ще и мужь, положенє єго стало дуже прикре, чувъ, що дѣлити ся тымъ, що называвъ своимъ щастємъ, було пекольною мукою — а сто разъ лѣпше не мати нѣчого, якъ дѣлити ся и то — зъ кимъ ще!

Вôнъ, що такъ химерно оповивъ вже бувъ свою Уляну въ такъ поетичнѝ шаты, що освоивъ єи зъ своими мрѣями, що зворушивъ дрѣмаючѝ думки въ єи души — якъ же тяжко вôнъ страдавъ, коли мѣжь нихъ обоє, въ то коротке, але вже повне свободы, повне тайны и чару житє впала чорна, груба рука Калибана, що вôдрывала ихъ вôдъ себе, розсувала далеко.

(Дальше буде.)

нѣ концертъ въ честь Т. Шевченка заходомъ выдѣлу тожь читальнѣ.

— **Въ справѣ дяковъ перемыскои епархіи** оголошуе о. В. Чернецкій слѣдуючу оповѣстку: Дня 11 (23) червня во второкъ по Сошествію св. Духа вôдбудуть ся въ Сокали, о 3-ôй годинѣ по полудни въ сали мѣского уряду громадского зборы дяковскѝ, на котрѝ запрашаю чест. дяковъ церковныхъ зъ деканатôвъ: белзкого, угнôвского, варяжского до численнои участи. На порядку дневнôмъ обговорять ся дяковскѝ справы, а присутнѝ будуть мати нагоду вписати ся въ члены товариства, де заразомъ одержать членьскѝ книжки. Заки подасть ся въ газетахъ обширнѣйше справоздане зъ дѣяльности выдѣлу основательного комітету вôдъ часу затверджения статутôвъ, повѣдомляю ту коротко интересованыхъ, що до теперь вписало ся въ дяковске товариство епархіи перемыскои 45 звычайныхъ членôвъ и зложили членьскѝ вкладки. Члены суть зъ деканатôвъ: перемыского, нижанковского, мостиского, бирчаньского, ясліского, угнôвского, затварницкого, бѣцкого, потелицкого, сяноцкого, белзкого, канчуцкого, жовкôвского, олеmицкого и ярославского. Зъ поданыхъ деканатôвъ, суть найчисленнѣйше заступленѝ деканаты перемыскій и ярославскій, и они посѣдають уже статутами приписане число членôвъ до отворения філіи декальнои. Зôбранѝ грошѣ зъ членьскихъ вкладокъ умѣщають ся въ щадници перемыскôй. Не можу поминути, щобы не высказати въ имени основательного комітету прилюдну подяку Впр. о. Ант. Матюкови, крилошанинови и деканови ярославскому, за удѣлену товариству моральну та матеріальну помôчь. Наколи бы товариство посѣдало больше такихъ покровителѣвъ, справа дяковска поступала бы скорше напередъ, анѣжь она до теперь поступае. Но суть, се сумно высказати, люде, котрѝ вôдносять ся до основуючого ся товариства а reste до морального та матеріяльного вôднесения дяковскои корпорацiи, апатично а навѣть шкôдно. Се чудуе тымъ бôльше, позаякъ тѝ люде выйшли зъ дяковскои родины, кормили ся на студіяхъ дяковскимъ хлѣбомъ, та за скоро позабули, що той хлѣбъ бувъ гôркій! — *В. Чернецкій.*

— **Лѣкарка-знахорка.** Зъ Чортковского пишуть намъ: Въ селѣ Шершеновцяхъ повѣта борщѣвского живе женьщина изъ шляхты ходачковои, котра уже звышь 10 лѣтъ тому оголосила ся лѣкаркою-знахоркою и туманить нашихъ бѣдныхъ селянъ всѣлякими способами. Та лѣкарка зовесь Гарасимовичка. Люде легковѣрнѝ удають ся до неи, якъ на якій вôдпустъ, но она ворожить и раду дае лишь такому, котрый на передъ заплатить ѣй 5 зр.; инакше жадного неприймае и рады не дае. Ворожить въ той способъ: наливае въ миску воды, привязуе цѣлушку зъ хлѣба на нитку до стелѣ и гойдае нею по надъ миску зъ водою; потому дае тои воды въ фляшочку и каже, що тая вода потребуючому поможе. Але хто до неи по раду удае ся а 5 зр. не мае, то тому каже, що хочь бы она и не хотѣла, то ему погоршить ся. Изъ села, въ котрôмъ я проживаю було одного дня у згаданои лѣкарки Гарасимовички 9 особъ, котрѝ — якъ менѣ оповѣдали — заплатили ѣй разомъ 45 зр. Бути може, що того дня еще и зъ другихъ сѣлъ люде тамъ були. Власти може о тôмъ и не знають, а було бы добре, кобы они въ то обманьство вглянули. Та и отцѣ духовнѝ най бы людей остерѣгали, щобы они не шукали рады та вôдрады у ворожбитôвъ та знахорокъ и всѣлякихъ дурисвѣтôвъ. *В. Ц.*

— **Огнѣ.** Въ Белзѣ горѣло тамтого тыждня ажь два разы а то въ ночи зъ 8 на 9 н. ст. и зъ 11 на 12 червня. Першій разъ згорѣли двѣ шопы, а въ огни зъ четверга на пятницю погорѣло 9 загородъ зъ всѣми будынками. Сей другій огонь займивъ ся въ хатѣ господаря Іосифа Ґофрика и скоро перекинувъ ся на сусѣднѝ будынки. Въ огни тôмъ згорѣла и одна служниця, що хотѣла выратувати свою скриню та кинулась въ огонь. Спадаючѝ бальки привалили еи и нещаслива погибла страшною смертію. Убезпечена шкода выносить 7.800 зр. При ратованю вôдзначила ся мѣсцева сторожа огнева.

— **Фальшивѝ банкноты.** Въ Станіславовѣ найшовъ урядникъ почтовый Мяновскій 10 штукъ фальшивыхъ нотъ однореньсковыхъ помежи грôшми надаными переказомъ на почту. Зарядъ почты донѣсъ о тôмъ прокураторіи державнôй.

✝ Посмертнѝ вѣсти.

Марія зъ Кисѣлевскихъ Меруновичъ, жена гр. к. пароха при церкви св. ап. Петра и Павла у Львовѣ, умерла 13 н. ст. червня въ 75-тôмъ роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

Иванъ Стрыйскій, священникъ-ювилятъ, парохъ въ Топорôвцяхъ, деканату городеньского, упокоивъ ся д. 5 н. ст. червня с. р. въ 79 р. житя а 51 р. священьства. Вѣчна ему память!

Іосифъ Ганкевичъ, д-ръ медицины, бувшій лѣкарь заведеня божевôльныхъ въ Кульпарковѣ, упокоивъ ся дня 10 н. ст. червня у Львовѣ въ 42 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Марія Площаньска, мати б. редактора „Слова" Вен. Площаньского, упокоила ся въ Рожнѣтовѣ въ 74 р. житя а 57 р. супружества, оставивши 37 внукôвъ и 5 правнукôвъ. Вѣчна ѣй память!

Дмитро Кудрикъ, господарь въ Бутинахъ, пов. жовкôвского, упокоивъ ся, проживши 87 лѣтъ. Покôйный вôдзначавъ ся трудолюбивостію и честнымъ характеромъ. Вѣчна ему память!

Въ Бернѣ моравскôмъ упокоивъ ся кравецъ Іосифъ **Чуридло**, жертвувавшій недавно 40.000 зр. для краковскои академіи наукъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

По чômъ пôзнати молочну корову?

Ознаки молочности у коровъ выступають досыть ясно и выразно. Треба лише знати, на що мае ся уважати, а майже нѣколи не ошукаемо ся въ оцѣненю молочности якоись штуки.

Найперше що до верхного виду: молочна корова представить ся намъ делікатною, зъ маленькою головкою и тонкими гладкими рогами. Корова, що подабае на вола, мае на собѣ дуже много лою, велику волячу голову и грубѝ роги, не буде доброю молочницею. Велике грубе вымя и великѝ дôйки, суть такожь певною ознакою доброи молочности. Въ вымени выробляе ся молоко; отже чимъ больше то вымя, тымъ больше може корова выробити молока. Вымя мусить бути при тôмъ мягке и делікатне, а по выдоеню молока зовсѣмъ спласнути; инакше було бы то знакомъ, що въ вымени такôмъ есть лише много лою и мяса, а така корова не може вже бути доброю на молоко.

Добра молочниця мусить мати рôвный а широкій задъ и широкій крижѣ. Чимъ ширшій задъ, тымъ больше буде и вымя. Особливо треба памятати на то, що мѣсце, де вытворюе ся молоко, сягае троха дальше по за вымя; оно розтягае ся ажь въ околицю задныхъ стегонъ, и то мѣсце означене тымъ, що шерсть на нѣмъ есть дуже делікатна, та росте до горы. Мѣсце то называють *молочнымъ зеркаломъ*. Чимъ больше и ширше розтягае ся то молочне зеркало по за выменемъ, тымъ молочнѣйшою есть корова.

И по шкôрѣ можна спôзнати молочну корову. Чимъ тоньша, делікатнѣйша есть шкôра а при тôмъ при дотыканю суха, тымъ молочнѣйшою есть корова. Волы мають тверду, грубу шкôру. Корова плоха на молоко мае звычайно шкôру волову. Шкôру у коровы пробуе ся на голодниянцѣ и около неи. Корова сытна може мати такожь тонку и мягку шкôру, але пôдъ тою шкôрою заразъ домацаемо ся покладу товщевого (лою), а добра молочниця не повинна бути нѣколи надто сытною и дуже повною на тѣлѣ. Добра молочниця повинна умѣти переробити всю пашу на молоко; тота, що того не умѣе, переробить одну часть пашѣ, при добрôй годôвли, на мясо и лôй, а лишь малу часть пашѣ на молоко. Для того то при купнѣ коровы на молоко, треба сытнои коровы выстерѣгати ся.

Пôдъ тонкою шкôрою молочницѣ выступають выразнѣйше и кости. Правда, що острокостиста и сухоребра корова свѣдчити може, що або еи зле годовано, або може есть трохи хора, але вправне око зумѣе вôдрôзнити замѣзеровану або хоровиту худобину вôдъ молочнои. Молочна корова мае крôмъ того кости не надто грубѝ, а бодай о много больше делікатнѝ, якъ у вола. У молочнои коровы жилы пôдъ черевомъ, що провадять кровь до вымени, повиннѝ бути грубѝ и добре вôдъ шкôры вôдзначенѝ. Де тыхъ жилъ добре зъ пôдъ шкôры не видко, або що больше, де ихъ тяжко навѣть домацати ся, тяжко сподѣвати ся вôдъ такои коровы много молока.

Дуже важною ознакою молочности у коровы, есть такожь широка, глубока и довга грудь. Хочь бы корова мала всѣ мншѝ высше вычисленѝ ознаки молочности, а най она мае вузку, зашнуровану за передными ногами грудницю, най мае плоскѝ якъ дошка ребра, то она мало що варта. Она може много ѣсти, але на молоко не буде зъ неи великого хôсна. Чомужь то такъ? Въ широкôй, глубокôй, выклепленôй грудници мѣстятъ ся здоровѝ груди, въ котрыхъ выробляе ся здорова кровь и въ котрыхъ перетворюють ся соки зъ спожитои пашѣ. Крѣпка отже грудниця, выклепленѝ, широкѝ ребра въ ширшихъ вôдступахъ одно коло другого положенѝ суть певною ознакою здоровля и молочности коровы.

Зъ того видимо якъ богато есть ознакъ молочности у коровы. Декотрѝ зъ нихъ суть найважнѣйшѝ, и на нихъ то треба покладати найбôльшу вагу. До найважнѣйшихъ такихъ ознакъ належить, и на нихъ треба найбôльше уважати, щобы корова не була надто сытною, щобы не мала грубои шкôры, широкои, великои головы и жилавого мясистого вымени, така бо корова може бути дуже придатною на зарѣзъ, але не буде доброю на молоко.

Торгъ збôжемъ.

17 червня	Львôвъ	Терно-пôль	Подволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9·75 10·50	9·50 10·30	9·— 10·15	9·80 10·50
Жито	7·30—8·—	6·75—7 65	7·20—7·60	7·50—8·10
Ячмѣнь	6·25—7·—	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·70	7·——7·25	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.50 13 50	12 50 13.25	12·25 13·30	13·—14·—
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	15·—15·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000° літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18 — до 19·50 зл.

Телеграмы.

Вѣдень 17 червня. Архікн. Альбрехтъ выѣде 19 с. м. на инспекцію до Градеца, а зъ вôдсы дня 21 с. м. поѣде до Рѣки на маневры фльоты.

Прага 17 червня. Бальонъ, що зъ выставы пôднѣсъ ся бувъ зъ поручникомъ Вондрушка и двома другими людьми, пукъ; на щастє людемъ въ нѣмъ не стало ся нѣчого, и они коло Голешович спустили ся на землю.

Петербургъ 17 червня. Въ міністерствѣ дѣлъ внутрѣшныхъ вôдбувають ся нарады надъ справою жидовскою. Въ нарадахъ берутъ участь мѣжь иншими ґубернаторы Кіева, Варшавы и Вильна.

Базилея 17 червня. Въ катастрофѣ на зелѣзници юрайскôй, надъ рѣкою Брісъ, розпôзнано до вчера пополудня 360 трупôвъ. Нинѣ вôдбуде ся похоронъ нещасливыхъ жертвъ катастрофы.

Берлинъ 17 червня. Міністеръ Герфуртъ дôставъ вôдъ цѣсаря въ дарунку его портретъ природнои величины. Президентъ пруского сойму Колеръ дôставъ такожь вôдзначене при нагодѣ свого 25-лѣтного ювилею.

Парижъ 17 червня. Вôдбуло ся тутъ вѣче соціялистичныхъ буляніжистôвъ, на котрôмъ бесѣдники выступали дуже остро противъ Ротшильда и другихъ жидôвъ за то, що они не дали позычки Россіи.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Краховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае **Контора Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручае:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и гемороидахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускае фльеґму, реґулюе и побуджае травленье, гоить раны жолудка, зтягае соки нездоровй, справяе лагôдный ôдхôдъ и дае добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

ПОДЯКА!

Высокоповажаный Панъ Броніславъ **Виткевичь**, аптикарь у Львовѣ.

Поважаный Пане!

Вôдъ двохъ лѣтъ слабувавъ я на тяжкій нежитъ жолудка и мимо лѣкарскихъ порадъ и рôжныхъ лѣкôвъ, діеты, вина, ничь менѣ не помагало. Тому то зъ недовѣрчивостію перечитавъ я въ „Народнôй Часописи“ ваше оповѣщене о **„Реґуляторѣ“.** По по зажитю порошка того, въ сей часъ менѣ полекшало, и нынѣ я вже здоровъ, за що сердечно Вамъ дякую, хотячи ся однакъ забезпечити на будучнôсть, прошу ласкаво прислати менѣ еще два пуделка „РЕҐУЛЯТÔРА“ а за решту, еслибы якась лишила: Cincum sulfuricum.

Зъ глубокимъ поважанемъ:

Антоній Севиньскій,
учитель въ Лѣскахъ п. Белзъ.

Вп. Брониславъ Виткевичь аптикарь у Львовѣ.

Честный пане Аптикарю!

Вôдъ больше якъ 10 лѣтъ терпѣла я на нежитъ жолудковый и мимо радъ многихъ лѣкарѣвъ, мимо що року ôдбуваныхъ курацій купелевыхъ, приписаныхъ діетъ ослабляючихъ цѣлый организмъ, перестала я вѣрити въ вылѣченье мое зъ тои нещастнои болѣзни, котра для мене тымъ тяжшою була, що я, маючи родину, чула ся дуже нещастною. Вычитавши въ анопсахъ „Календаря здоровля“ о рôжныхъ ориґінальныхъ средствахъ въ Вашôй аптицѣ находячихъ ся, просила я о присланє менѣ Вашого лѣку „Реґуляторъ“. Вже по кôльку дняхъ учула я велике улегченье. Тисненье пôдъ грудми, котре до зôмлѣня допроваджувало, постоянно устало. До тыждня могла я вже ѣсти стравы, якихъ вôдъ кôлька лѣтъ не употребляла.

Тожь желаю Вамъ Пане, абы всѣ бажаючй найти улегшенье въ ихъ терпѣняхъ такъ були задоволенй зъ ужитя Вашихъ средствъ, якъ я, и такою-же вдячностію були перенятй для Васъ якъ я, а тогды труды Вашй для допоможеня терпячôй людскости не спознуть на ничимъ.

Зъ поважаньемъ

Сянôкъ 1 липця 1890. **Ядвиґа Келлеръ,**
вдова по официіалистѣ приватнôмъ.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧЙ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльеґмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д. **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручае **францускій кураційный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ ориґінальныхъ фляшкахъ 3/4 літров. по 2 зр. 60 кр.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

АВИЗО!

Нинѣшнымъ позваляю собѣ завѣдомити Вп. П. Т. Публіку, що мôй

СКЛАДЪ ОБУВИ

У ЛЬВОВѢ

знатно побôльшивъемъ

а зарядъ тогожь почивати буде вôдъ теперь въ рукахъ п. **Льва Ранда,** котрый филію мою у Львовѣ урядивъ, а обзнакомленый зъ вымогами Вп. П. Т. Вôдбирателѣвъ, пôдъ кождымъ взглядомъ вдоволити ихъ зумѣе.

Поручаючи отже Вп. П. Т. Публицѣ мои

выробы обуви мужескои, женьскои и дитинячои

на сезонъ весняный и лѣтный

Заручаю, що всегдашнымъ моимъ старанемъ буде доставляти товаръ въ найлѣпшôй скôлькости по нечувано низькихъ цѣнахъ.

Альфредъ Френкель,

складъ обуви медлинґской у Львовѣ, улиця Гетманьска 12.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.